

Pares adoptius: la importància d'aprendre a conèixer els fills

Com actuar quan els nostres fills senten que són infants abandonats

Encarna Sánchez. Psicòloga i psicoterapeuta.
 Unitat de Psicoteràpia Psicoanalítica d'Infants i Joves UPPIJ.
 Sant Pere Claver – Fundació Sanitària.

A través d'una comprensió realista de l'adopció i de l'infant, i alhora tot essent conscients que hi ha aspectes que restaran ocults, es pot acompanyar i ajudar al nen/a en les seves dificultats. Aquestes probablement apareixeran i es poden mal interpretar com a fracàs de l'infant o dels pares

Ser pares és per aquelles persones que decideixen tenir fills una aventura plena de situacions i reptes que els posaran a prova i per aquesta raó s'ha d'estar preparat i format. Tot plegat genera sempre dubtes i grans incerteses. En el cas del pares adoptius s'afegeix un plus de dificultat, ja que tot l'amor, comprensió i sensibilitat que han de generar i donar haurà d'intentar pal·liar els **possibles danys, carències i dificultats que porta d'origen l'infant en sí mateix** a causa de la seva història prèvia al moment de l'adopció. L'adopció és un acte generós que ha d'estar ple d'humilitat i modèstia per acceptar, com qualsevol pare o mare, que hi ha coses que sabem i d'altres que s'han d'aprendre pel camí.

Per tot això, **hem d'intentar comprendre la vida del nou membre que arriba a la família**, encara que potser sabem molt poc de la seva història. Caldrà imaginar-nos com haurà estat la seva vida, les seves experiències, les seves mancances i com les haurà viscut, donat que segurament no tenim tota la informació desitjada sobre el seu passat. Tanmateix, el que sí coneixem del nostre fill/a és que, en certa forma, **ha estat un nen/a abandonat/da**. Per aquesta raó hauríem d'empatitzar amb aquesta situació, ja que serà un **sentiment que acompanyarà al nostre fill/a al llarg de la seva vida**.

Comportaments inesperats dels nens/es

La **por inconscient a tornar a ser abandonat** fa que se senti intranquil i que d'alguna manera se li facin difícils activitats i situacions quotidianes. Es pot sentir angoixat en moltes ocasions com quan triguen a venir a buscar-lo a l'escola, quan algun adult s'enfada amb ell o quan no es capaç de fer bé una tasca o activitat que s'espera que realitzi. Aquesta angúnia i angoixa que sent pot fer que **es comporti de forma incomprendible o inesperada** per l'adult, que pot interpretar que l'infant és nerviós, hiperactiu i/o provocador. Encara més, els pares poden arribar a pensar que el seu fill/a no els estima prou.

En ocasions pels pares és difícil comprendre aquests comportaments i reaccions del seu fill/a. Ells senten que tenen molt amor per donar al seu nen/a i moltes ganes de ser pares i que això ja serà suficient perquè la criatura se senti bé, estigui tranquil·la i sigui feliç. Malgrat això, la realitat de vegades és ben diferent i els pares se senten frustrats al comprovar que les seves bones intencions, i la seva dedicació amorosa, no sempre donen com a resultat final la felicitat i placidesa del seu fill/a.

L'etapa prèvia a l'arribada de l'infant

Ser pare i mare adoptiu/va requereix un temps de preparació. I què implica aquesta etapa prèvia a la rebuda? Es tractaria de fer camí, de mica en mica, cap a la comprensió del que significa adoptar una criatura que arribarà a nosaltres amb les seves pròpies vivències del passat. Aquest període de preparació fomenta la capacitat d'empatitzar que tindran els pares amb el seu futur fill. És a dir, **arribar a ser conscients de que cal estar molt atents al nen/a per entendre tot el seu sofriment**.

Arribarà un moment en el que **la criatura es veurà capaç o impulsada a expressar aquest sofriment** i llavors haurà de trobar uns pares en disposició d'ajudar-lo. **Els nens mostren les seves angoixes com i quan poden i nosaltres, com a adults, hem d'estar preparats, sensibilitzats i ser conscients de la importància de la nostra resposta**. Potser aquesta seria una de les formes d'acompanyar-los i, d'alguna forma, pal·liar en part el malestar de les seves ferides.

Si l'adult pot entendre que la criatura pateix i passa per moments difícils que ni ella mateix pot entendre, aleshores podríem dir que **comencem a sintonitzar amb el nostre fill/a**. En aquest moment estarem una mica més preparats per poder explicar a l'infant que entenem que pugui sentir-se trist i nerviós o com pot arribar a ser de dur el seu dia a dia. Potser així podem fer-li sentir que algú entén el seu malestar i no està sol ni és un mal fill/a, sinó que es donen situacions difícils però que pares i fill/a les poden viure i passar junts.

"La por inconscient de l'infant a tornar a ser abandonat fa que se senti intranquil i que se li facin difícils activitats i situacions quotidianes"

Per l'infant **aquesta experiència de sentir-se acompanyat i comprès el pot ajudar a tranquil·litzar-se** i a sentir que, en aquesta ocasió, ningú el deixarà sol ni l'abandonarà, sinó tot el contrari: que els pares estaran amb ell en els moments difícils i que serà acceptat tal i com és.

Visita el web de la **UPPIJ**

Conversa amb uns pares d'adolescent. **Llegir càpsula**

Què fer davant del tancament i el silenci sobtat dels fills adolescents?. **Llegir càpsula**

Com es relacionen els membres d'una família?. **Llegir càpsula**

C. Vila i Vilà, 16 08004 Barcelona | Tel. 93 442 39 03
info@spcsalut.org | www.spcsalut.org